

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele: H. M.**, zastoupen Mgr. Lubošem Kratochvílem, advokátem, se sídlem Senovážné nám. 6, 111 21 Praha 1, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2004, č. j. 5 Az 7/2004 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 26. 11. 2003, č. j. OAM - 11170/VL - 10 - P08 - 2001, nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že důvodem žádosti o udělení azylu jsou ekonomické potíže v zemi původu, snaha legalizovat pobyt na území České republiky, kde chce žalobce žít se svým otcem, který tady pobývá.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, jíž napadl rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu výroku. Žalobce se domnívá, že na jeho případ bylo možno aplikovat ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu, neboť na území ČR má otce a další příbuzné, s nimiž chce žít.

O žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 4. 2004, č. j. 5 Az 7/2004 - 21, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 6. 5. 2004 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 26. 4. 2004, kasační stížnost byla podána osobně u Městského soudu v Praze dne 6. 5. 2004. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Uvádí, že Městským soudem v Praze byla nesprávně posouzena právní otázka v předcházejícím řízení před správním orgánem a opakovaně tvrdí, že důvodem pro podání žádosti o udělení azylu byl úmysl žít s vlastním otcem, který na území České republiky již žije, neboť ve své vlasti by jen zhoršoval již tak tíživou životní situaci nezaměstnané matky. Dále uvádí, že podle svého mínění splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 13 odst. 1, 2 zákona o azylu, neboť je veden snahou o alespoň částečné sloučení rodiny; a rovněž z důvodu zvláštního zřetele hodného mu mohl být udělen humanitární azyl podle § 14 tohoto zákona.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí Městského soudu v Praze byla vydána v souladu s právními předpisy. Vzhledem k uvedenému, s odkazem na správní spis, považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Městský soud v Praze správně usoudil a rozhodl, že stěžovatel nemá nárok na udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 ani podle § 14 zákona o azylu.

Ostatně stěžovatelem uváděné ekonomické důvody a zejména osobní důvody, resp. přání žít v České republice společně s otcem a dalšími příbuznými v klidném zázemí, oproštěném od nejistot v jeho vlasti, nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Skutečnost, že v České republice žije stěžovatelův otec a další příbuzní, sama o sobě nepředstavuje případ hodný zvláštního zřetele, pro nějž by bylo možno udělit humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Rovněž námitku stěžovatele, že mu měl být udělen azyl z humanitárních důvodů, nelze přijmout, neboť na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení, jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Městský soud v Praze napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Městský soud v Praze postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. března 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu